

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Hof van Beroep te Gent – Belgia) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko X

(Sprawa C-717/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Artykuł 2 ust. 2 – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania – Zniesienie weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej za popełniony czyn – Warunki – Przepięstwo zagrożone w wydającym nakaz państwie członkowskim karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi przynajmniej trzy lata – Zmiana ustawodawstwa karnego wydającego nakaz państwa członkowskiego między datą popełnienia czynów a datą wydania europejskiego nakazu aresztowania – Wersja ustawy, którą należy wziąć pod uwagę w celu weryfikacji górnej granicy kary co najmniej trzech lat]

(2020/C 137/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Beroep te Gent

Strona w postępowaniu głównym

X

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że w celu sprawdzenia, czy przestępstwo, w związku z którym wydano europejski nakaz aresztowania, jest zagrożone w wydającym nakaz państwie członkowskim karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności, których górna granica wynosi przynajmniej trzy lata, tak jak jest ono zdefiniowane w prawie wydającego nakaz państwa członkowskiego, wykonujący nakaz organ sądowy powinien wziąć pod uwagę prawo wydającego nakaz państwa członkowskiego w wersji mającej zastosowanie do czynów leżących u podstaw sprawy, w ramach której wydano europejski nakaz aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 28.1.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 30 stycznia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Anton van Zantbeek VOF / Ministerraad

(Sprawa C-725/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 56 TFUE – Artykuł 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Swoboda świadczenia usług – Podatek od transakcji giełdowych zawartych lub wykonanych w państwie członkowskim – Różnica w traktowaniu ze szkodą dla usługobiorców korzystających z usług profesjonalnych pośredników niebędących rezydentami – Ograniczenie – Względy uzasadniające]

(2020/C 137/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anton van Zantbeek VOF

Strona przeciwna: Ministerraad

Sentencja

Artykuł 56 TFUE i art. 36 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które wprowadzają podatek od transakcji giełdowych zawartych lub wykonanych na zlecenie rezydenta tego państwa członkowskiego przez zawodowego pośrednika niebędącego rezydentem, co skutkuje ograniczeniem swobodnego świadczenia usług wykonywanych przez takich zawodowych pośredników, o ile przepisy te oferują takiemu zleceniodawcy i owym zawodowym pośrednikom ułatwienia, zarówno w zakresie obowiązków sprawozdawczych związanych z tym podatkiem, jak i w zakresie jego płatności, które zawężają owo ograniczenie do tego, co konieczne do osiągnięcia zgodnych z prawem celów zamierzonych przez owe przepisy.

(¹) Dz.U. C 44 z 4.2.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 lutego 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Halle – Niemcy) – TK (C-773/18), UL (C-774/18), VM (C-775/18) / Land Sachsen-Anhalt

(Sprawy połączone od C-773/18 do C-775/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuły 2 i 6 – Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na wiek – Wynagrodzenie urzędników – Dyskryminujący system wynagradzania – Wyrównanie wynagrodzenia obliczone na podstawie wcześniejszego dyskryminującego zaszeregowania – Kolejna dyskryminacja – Artykuł 9 – Odszkodowanie ze względu na dyskryminujące ustawodawstwo – Termin zawity na złożenie wniosku o odszkodowanie – Zasady równoważności i skuteczności]

(2020/C 137/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Halle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TK (C-773/18), UL (C-774/18), VM (C-775/18)

Strona pozwana: Land Sachsen-Anhalt

Sentencja

- 1) Artykuły 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie środkowi przyznającemu urzędnikom i sędziom – w celu zapewnienia im odpowiedniego wynagrodzenia – wyrównanie wynagrodzenia do wysokości odsetka wynagrodzenia zasadniczego, jakie poprzednio pobierali, zwłaszcza zgodnie ze stopniem wynagrodzenia zasadniczego ustalonego na podstawie ich wieku w odniesieniu do każdej z grup zaszeregowania w chwili ich zatrudnienia, jeżeli środek ten odpowiada konieczności zapewnienia ochrony praw nabytych w kontekście charakteryzującym się w szczególności zarówno wysoką liczbą urzędników i sędziów, których dotyczy, jak i brakiem ważnego systemu odniesienia, oraz nie skutkuje utrwaleniem w czasie odmiennego traktowania ze względu na wiek.
- 2) Zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie określeniu przez państwo członkowskie momentu rozpoczęcia biegu dwumiesięcznego terminu zawitego na złożenie wniosku o odszkodowanie za szkodę wynikającą ze środka skutkującego dyskryminacją ze względu na wiek na dzień wydania wyroku Trybunału, w którym stwierdzono charakter dyskryminujący podobnego środka, gdy istnieje ryzyko, że zainteresowane osoby mogą nie dowiedzieć się we wspomnianym terminie o istnieniu lub znaczeniu dyskryminacji, której są ofiarami. Sytuacja taka może zaistnieć w szczególności, gdy we wspomnianym państwie członkowskim istnieje rozbieżność opinii dotycząca możliwości dokonania w odniesieniu do rozpatrywanego środka transpozycji wniosków wynikających z tego wyroku.

(¹) Dz.U. C 112 z 25.3.2019.